

150è ANIVERSARI DEL COL·LEGI DE SANT MIQUEL DELS SANTS DE VIC

Homilia pronunciada a la catedral de Vic, el dia 7 d'octubre del 2012

Celebrem la nostra eucaristia dominical a la catedral de Sant Pere de Vic. L'Eucaristia és sempre acció de gràcies a Déu. Avui la nostra acció de gràcies s'eleva al Senyor, juntament amb tota la comunitat educativa del col·legi de Sant Miquel dels Sants de Vic que celebra els seus cent cinquanta anys d'existència.

Des d'aquell 10 d'octubre de 1862, en què Mn. Miquel Vallbona va establir una escola d'instrucció primària a l'antic convent dels Carmelites del carrer de Manlleu i que prenia el nom de Sant Miquel dels Sants, que aquell mateix any fou canonitzat, han passat cent cinquanta anys de la història del Col·legi de Sant Miquel dels Sants. Al llarg dels seus cent cinquanta anys, des d'aquell origen humil, va anar creixent i configurant-se com una realitat educativa de referència i qualitat, amb la implicació de professors, pares i alumnes i el suport tant de la municipalitat com del bisbat, per tal de donar en cada moment de la història el servei de l'educació dels infants i joves de la ciutat de Vic i de poblacions de la seva comarca o de comarques veïnes.

El motiu de la nostra eucaristia és, doncs, donar gràcies a Déu per totes les persones que durant aquests cent cinquanta anys han fet possible la realitat educativa en el Col·legi de Sant Miquel dels Sants. No hi ha certament cap realitat autènticament humana que no tingui al darrere persones que, més enllà dels seus interessos, han sabut cercar el bé dels altres. La dedicació, la generositat, el treball ben fet, l'esforç, la caritat, el perdó, l'amistat, el respecte... tot el que hi ha hagut de bo en aquests cent cinquanta anys del Col·legi de Sant Miquel dels Sants avui ho portem a l'altar de l'Eucaristia, com a acció de gràcies a Déu, font de tot bé i de tot do perfecte. Que al Senyor li sigui donada l'acció de gràcies i que els qui han fet bé tinguin la recompensa de Déu, l'únic que paga amb escreix els dons que ell mateix posa en els cors dels homes.

L'educació dels infants i joves és un dels deures més importants que té la societat. El dret d'educar els fills, d'acord amb les seves conviccions religioses i morals, pertany en primer lloc als pares. Tota la societat civil i la mateixa Església han de fer possible l'exercici d'aquest dret dels pares, assumint les obligacions i drets que els pertanyen; la societat, en raó del bé comú, i l'Església, en raó de la responsabilitat d'anunciar l'evangeli. El Concili Vaticà II, del qual el pròxim dia 11 celebrarem el cinquantè aniversari de l'obertura, tot iniciant l'Any de la Fe, expressava sobre el tema de l'educació: «Els infants i els adolescents... han de ser ajudats a desplegar harmònicament les qualitats físiques, morals i intel·lectuals per tal d'adquirir gradualment un més perfecte sentit de la responsabilitat en el constant i recte desplegament del propi camí i en la consecució de l'autèntica llibertat, vencent els obstacles amb grandesa i constància d'esperit... Han de ser de tal manera preparats a participar en la vida social que, ben dotats dels recursos necessaris i oportuns, es puguin empeltar activament en els diversos grups de la comunitat humana, s'obrin al diàleg amb els altres i contribueixin de bon grat a la promoció del bé comú... De manera semblant, el sant Concili declara que els infants i els adolescents tenen dret a ser estimulats a avaluar amb consciència recta els valors morals i a abraçar-los amb adhesió personal, com també a conèixer i estimar Déu amb major perfecció» (*Gravissimum educationis, 1*).

En la tasca de l'educació, els més importants són els alumnes, que han de ser acompanyats i estimats. En una escola catòlica el valor principal és la persona, la qual no pot ser mai mirada com un nombre més, sinó com el que és: una persona única i

irrepetible. Tot alumne ha de ser ajudat a créixer en l'harmonia de l'educació, que mira no sols l'aspecte de l'ensenyament de coneixements, sinó tota la persona en la seva integritat. L'educació no és ni ha de ser mai considerada com quelcom merament utilitari. Es tracta de la formació de la persona humana, preparant-la per a viure en plenitud. En una paraula, es tracta d'ajudar les persones a adquirir la saviesa. I la veritable saviesa, com sabem prou bé els cristians, és inseparable del coneixement del Creador.

En l'evangeli hem escoltat Jesús, el Mestre, ensenyant la saviesa respecte a dos aspectes: l'un, el del matrimoni, que li és presentat no amb ganes d'aprendre sinó amb la intenció de tenir testimonis per a acusar-lo; i l'altre, per iniciativa seva davant l'actitud no del tot correcta dels seus deixebles respecte als infants.

Els cristians sabem que ens cal estar contínuament a l'escola de Jesús per a poder recórrer el camí que duu a la vida. L'autor de la carta als Hebreus ens ha recordat: *Déu, que ho havia creat tot i ho havia destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria.* I a continuació recorda el paper de Crist, salvador dels homes per mitjà del misteri de la seva mort i resurrecció. La saviesa autènticament humana és la que pot donar sentit a la vida. Què guanyariem si tinguéssim la capacitat de caminar però no sabéssim en quina direcció hem de caminar? Una persona que té tots els coneixements i totes les aptituds desenvolupats podrà caminar, però no podrà saber vers on fer-ho per arribar a la meta. La fe cristiana ens dóna la llum per a descobrir que hem estat creats, tots i cada un dels homes, per Déu que és amor. I la finalitat de la nostra vida és el trobament amb Déu, per la fe i l'amor en aquest món, i en la plenitud de la vida en la glòria eterna. I el camí per a poder descobrir Déu, estimar Déu i arribar a la vida eterna no és cap altre que el mateix Jesús, que va dir: *Jo sóc el camí, la veritat i la vida.*

Avui, a l'escola de Jesús, ell ens ha ensenyat que cal retornar sempre al pla creador de Déu per a entendre la realitat de la vida i per a donar el sentit adequat al nostre actuar humà. Allunyar-se de Déu, oblidar i tergiversar la voluntat de Déu, ha estat la temptació contínua de la humanitat al llarg dels segles, també ara entre nosaltres. De manera subtil, en el cor humà apareix la temptació de l'enemic de l'home, el diable, que ens diu que els homes en la mesura en què siguem més lluny de Déu serem més feliços, més lliures. Però també tenim l'experiència que quan l'home s'allunya de Déu es perd en el no-res, en el buit existencial. Un món sense Déu és un món en contra de l'home. Jesús, el Redemptor, el qui venç la temptació i el pecat, i amb ell la mort, ens retorna a la paternitat de Déu, a l'amor de Déu que no vol la mort de la criatura, sinó que tingui vida, i vida a desdir.

I en aquest ensenyament apareix clarament que el pla creador de Déu és el de la família com a lloc creïble d'educació dels fills en l'amor. La família fonamentada en la unió de l'home i la dona en l'amor que té les característiques de la indissolubilitat i la fecunditat, del sempre i totalment, és el pla dels orígens i de sempre de Déu. L'amor conjugal de l'home i la dona en el matrimoni té la característica de la donació absoluta i és imatge de l'amor en Déu mateix, en la seva trinitat d'amor. Els fills són do del Senyor, i la paternitat i maternitat humana és imatge de la paternitat entranyable de Déu envers tots i cada un dels homes i dones.

També a l'escola de Jesús s'aprèn que els infants no són solament aquells que han d'aprendre, sinó que també nosaltres, els més grans, podem i devem aprendre d'ells. *Us ho dic amb tota veritat: qui no rebí el Regne de Déu com el rep un nen, no hi entrarà pas.* Jesús ens ensenya a tots nosaltres, els més joves i els més grans, que si volem entrar a l'escola de l'autèntica saviesa hem de mantenir sempre la capacitat d'admirar-nos en la quotidianitat de la vida; hem de tenir un cor de nen obert a la

gratuitat del dons i, per tant, a l'acció de gràcies pels dons contínuament rebuts de Déu i dels altres; l'autèntica saviesa a l'escola de Jesús ens porta sempre a veure Déu com el nostre Pare i tots els homes com a germans nostres en la paternitat de Déu. L'escola de Jesús ens porta a la receptivitat en la confiança, sabent que sempre podem aprendre i conèixer, tant en la fe cristiana com en els altres coneixements; a l'escola de Jesús, que ens mena a la infància espiritual, descobrim que sempre és temps d'estimar i compartir, vivint l'avui en la confiança que el demà està sempre en mans del Pare.

En aquest cent cinquantè aniversari no puc deixar d'esmentar els orígens i la realitat constant del Col·legi de Sant Miquel dels Sants en la seva identitat cristiana catòlica. La fe no ha trencat res del que és realment humà en el cor dels infants i joves que s'hi han educat. Per això us encoratjo, com a bisbe d'aquesta ciutat i diòcesi de Vic i com a membre del Patronat del Col·legi, a no deixar mai en un segon pla la fe cristiana en la formació dels infants i joves. És un dret del nen i del jove no posar-li cap impediment per a acostar-se a Jesús. És un dret de tota persona que li sigui proposada la fe cristiana, que no és altra cosa que proposar-li el trobament amb Jesús, l'esdeveniment de tots els segles. Aquell qui no ha descobert la capacitat, facilitat i necessitat de Jesús que tenen els nens, ignora tant Jesús com els mateixos nens.

El nostre col·legi porta el nom del sant vigatà Miquel dels Sants. Ell és model d'obertura a Déu per a tots els alumnes i per a tots els qui configurem la comunitat educativa del col·legi. Ell en la seva tendra edat va mostrar com n'és, de capaç, el cor d'un infant de trobar-se amb Jesús; i com aquest trobament transforma tota la vida i la duu per camins d'autèntica humanitat en donació a Déu i als germans. Sant Miquel dels Sants ens mostra la grandesa de l'home en l'obertura a Déu. L'home és realment lliure i feliç quan viu prop de Déu, en relació confiada de fill amb Déu, el Pare. Sant Miquel dels Sants ens diu: No tingueu por de ser sants! Déu no pren res, ens ho dona tot!

Encomanem a la intercessió de sant Miquel dels Sants el col·legi de la nostra ciutat que porta el seu nom. Encomanem-li tots els seus alumnes, famílies, professors, educadors, personal de servei, patronat, perquè complim tots els deures que tenim encomanats per a créixer en humanitat i per a posar-nos al servei del bé comú de la nostra societat. Encomanem especialment a sant Miquel dels Sants que ens ajudi a obrir-nos a Déu; que no tinguem cap por de conèixer, aprofundir, celebrar i viure la nostra fe cristiana. Amén.